

Adrian Năstase

D A N

- roman -

București, 2021

Ilustrația: *Anamaria Bărbulescu*

Coperta: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NĂSTASE, ADRIAN

Dan / Adrian Năstase. - București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95340-1-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

„Iubirea este eternă, absolută și necondiționată.
Este singurul scop, singura misiune dar voi mereu
reușiți să găsiți altceva pentru care să luptați.”

*Pr. Amberador Calilenan - **Pilde***

1

Pentru Alex *Gio* Ștefănescu situația nu era deloc roz. Judecând după anumite rigori putea fi caracterizată ca fiind chiar jenantă. În acele momente însă, avea cu totul alte probleme decât satisfacerea orgoliului personal. Ud learcă pe malul lacului Tăbăcărie din parcul cu același nume, în zona Podului Îndrăgostiților, încerca din răspuțeri să se dezmeticească fără sorți de izbândă. La Constanța nopțile de aprilie erau reci iar pământul ud în urma ploilor de primăvară nu făcea decât să-i accentueze senzația de frig extrem. Costumul impecabil de mătase care cu câteva minute înainte avea o notă albastră, sidefată era aproape negru și mustea de apă rece. Mâneca dreaptă era ruptă iar pantalonii sfâșiați. Simțea mai multe zgârieturi pe piciorul drept și după senzația de usturime acută, mai mult ca sigur pielea îi era zdrelită. Papionul se pierduse probabil, în adâncurile lacului împreună cu butonii de argint și un pantof. Încercă să se ridice însă orice mișcare îi era refuzată de cârceii ce-i strângeau mușchii până la limita suportabilului.

Ce naiba s-a întâmplat?

Trăia senzația pe care o are cineva care încearcă să-și amintească un vis imediat după ce s-a trezit. Realitatea fugea și memoria se pierdea încet, încet într-o ceață din ce în ce mai densă.

Oricine a făcut asta, va plăti cu viața!

Își umezi buzele cu limba și simți un gust dulce. O aromă de cireșe parcă, un amestec artificial, dulce și gras. Pentru o fracțiune de secundă, un blitz îi orbi mintea amortită și

revăzu fața timidă a Alinei. Se lăsase sărutată în sfârșit. Asta cel puțin era o certitudine. Fusese un sărut pe jumătate ratat, cu buzele ei încordate și strânse, nelăsând loc de prea multe variații. Fusese totuși un sărut și fraierul ăla o pierduse. În mod normal ar fi dat orice ca și tăntălăul să fi fost de față dar acum avea alte priorități.

Zâmbi în sinea sa fără a reuși să-și miște mușchii feței. Oare ea l-a aruncat în apă? Să fi fost o capcană? Pe idiotul ăla nu-l văzuse și nici nu auzise zgomote suspecte. Nu fusese împins de cineva. Cine să îndrăznească?! Dacă totuși căteaua îl aruncase? Să fi fost ea în stare?

Asta dacă nu cumva...

Cu un efort supraomenesc își întoarse capul spre stânga și căută cu ochii întredeschiși indicii cu care să schițeze un scenariu, oricât de greu de imaginat. O urmă de care să se agațe, ceva concret.

Se zărea parcă un trup zăcând la câțiva pași de el însă nu putea fi sigur că era al Alinei. Din direcția aceea însă venea zgomotul monoton, pe care atunci îl conștientiză deși îl auzise de la început. Păreau a fi niște țcănituri scurte, asemenea celor cu care o jucărie ieftină țopăie cât o ține bateria. Sunetul acela aproape mecanic îl asigura că cineva este acolo, cu maxilarele clănțănind rapid, semn că bateriile erau departe de a fi descărcate. Vru să vorbească, să o strige însă gura refuza să i se descleșteze. Ea era, cine altcineva ar fi putut fi?

Dumnezeule, ce frig... Eu, în halul ăsta?!

Dacă și ea era acolo, atunci cine naiba să fi fost de vină? Nu avea nicio idee dar parcă și forța de a continua cursa prin labirintul acela opac începea să-l părăsească. Cu toate resursele apropiindu-se de limita inferioară a supraviețuirii, mai

găsi câteva picături de vlagă pe care le irosi jurând încă o dată că el, Alex *Gio* Ștefănescu îl va ucide fără resentimente pe cel vinovat. Simțurile i se atenuau odată cu trecerea clipelor și deși nu leșinase niciodată, simțea că asta va urma.

Fata gema, probabil încerca să țipe la rândul ei. Nu reușea decât să scâncească asemeni unui bebeluș ce visează urât.

Și mai era putoarea aia. Ceva mirosea îngrozitor. Mirosea a vechi și putregai.

Simți cum gura i se umple și aruncă din gât un jet de apă amestecat cu noroi. Câteva fire de iarbă îi rămaseră lipite de bărbie. Stomacul se încăpățâna să se revolte contra putorii aceleia insuportabile. Icnii iar puternic însă nu mai reuși decât să scoată un lichid acru care îl ardea pe măsură ce-i escalada gâtul. Putea fi de vină și alcoolul. Băuse câteva pahare bune înainte, asta o știa prea bine.

Doar nu am fost atât de beat, ce naiba!

Vru să-și ștergă lacrimile ce-i umpleau ochii iar când își dădu seama că și inelul îi lipsea, corpul îi fu traversat de un curent electric de foarte mare voltaj.

Nu se poate! Așa ceva pur și simplu nu se poate întâmpla!

Pierduse inelul de aur pe care părinții i-l oferiseră înaintea banchetului organizat cu ocazia sfârșitului clasei a XII-a. Ori îi căzuse în apă asemenea pantofului, ori cineva i-l furase. Oricât de mult încerca, în continuare nu-și putea aminti nimic.

O ultimă privire aruncată asupra fetei care tremura în spasme, o ultimă gură de aer, o ultimă încercare de a striga după ajutor, o ultimă constatare. Ceva îi curgea din zona

tâmpiei. Ceva cald îl învăluia. Tremura așa cum nu credea că se poate tremura.

E atât de frig.

Pleoapele i se lipiră, trupul îi fu invadat de un val de căldură iar mintea i se scufundă într-o materie neagră și groasă.

La câteva zeci de metri de locul în care zăceau trupurile celor doi, pe aleile vechiului Sat de Vacanță se putea zări silueta masivă a unei persoane care fugea dezordonat. Ajuns în apropierea unui local înăuntrul căruia se auzeau zgomotele antrenante ale unei petreceri, se opri și privi speriat în toate direcțiile. În fața intrării, câțiva tineri fumau și râdeau zgomotos. Nu fusese observat și rămase acolo, lângă gard, ferit de lumina ce-l putea deconspira.

Era un bărbat a cărui vârstă nu putea fi nici măcar aproximată. Deși ploaia se oprise de câteva ore bune, avea hainele îmbibate de apă. Pe cap purta o căciulă albastră, uitată probabil de un copil pe o bancă din parc. Fața îi era acoperită de o barbă neîngrijită printre care abia se puteau observa licărind doi ochi mici. Bluzonul slinos era adânc băgat în pantalonii de stofă legați cu o sfoară ordinară în loc de curea. În picioare purta o pereche de ghete pline de noroi și lipsite de șireturi. Își șterse nasul cu dosul palmei și așteptă parcă pe cineva să-l invite înăuntru, mormăind încontinuu.

Nu e timp, nu e timp... nu e timp

Tinerii păreau mai degrabă niște copii, probabil elevi. Sărbătoreau de bună seamă ceva pentru că erau îmbrăcați în ținute elegante. Costume, cămăși, cravate, rochii de seară, tot arsenalul unei petreceri oficiale.

Fusese și el elev cândva, cu mulți, cu foarte mulți ani în urmă. Părinții îl trimiseseră și pe el la reuniuni unde se dansa,

se bea mult și se agățau gagici. Asta se întâmpla atunci când era la liceul sanitar. Avusese și el un vis: să devină medic. De când se știa pe Pământ, iubea să repare oameni, să-i facă bine. Părinții însă se stinseseră înainte ca el să poată măcar vedea în realitate clădirea facultății de medicină din București. Fuseseră călcați de tren într-un accident oribil și stupid. Brusc îi reveni în minte imaginea fratelui său. Îl păcălise cu zâmbetul pe buze și-i fură partea ce i se cuvenea din apartamentul cu trei camere din Mangalia, ce rămăsese în urma bătrânilor. Trase din gât o flegmă groasă și scupă cu ciudă. Viața îl doborâse iar el se lăsase în voia destinului nici nu mai știa de când.

După câteva minute de pândă, văzând că afară mai erau numai trei persoane, o fată și doi băieți, își luă inima-n dinți și intră în curtea localului. Cei trei îl observară, moment în care pașii îi înghețară. Teama îl cuprinse fără să fi avut un motiv precis. Îi despărțea o distanță apreciabilă, de siguranță. Aștepta reacția tinerilor, mișcându-și haotic degetele mâinilor în semn de nerăbdare.

- Pleacă, bă sărăcie, de-aci. Ai venit la mocangeală?

Fata îi aruncă o privire scârbită și își strânse paltonul în jurul taliei.

- Aoleu... Lasă-l, mă, în pace. Nu vezi ce auroloc e? Zi-i să plece dracu' că-mi vine să vomit.

- Bă, da' bulangii sunteți, să moară Bibi, spuse al treilea pe un ton amuzat. Hai bă, încoa'! Vrei să bei? Hai să-ți dau un whisky. N-ai băut neam de neamul tău așa ceva.

Fata pufni nervoasă și stinse energic țigara în scrumiera de pe masa înaltă de la intrare.

- Intru înăuntru că am înghețat, în puii mei. Dați-l afară, naibii.

Pentru o secundă, ușa se deschise și muzica asurzitoare umplu curtea cu acordurile ei antrenante. Bărbatul stătea pe loc, privindu-i cu un aer îngrijorat, ștergându-și din când în când nasul cu mâneca bluzei. Se mișca lent, balansându-și greutatea când pe un picior, când pe celălalt.

- Hai, bă nene, bea un pahar și cară-te de aici. Uite, na și o țigară că tremuri ca alte alea.

Tânărul îi întinse pachetul din care extrase pe jumătate o țigară însă omul nu reacționa nicicum. Părea încremenit acolo, la patru-cinci metri de ei.

- Ce faci bă, mă lași cu mâna întinsă?

Situația începea să devină tensionată iar băieții începură să fie din ce în ce mai iritați.

- Stai, bă, puțin. Tu ce vrei acuma, bani? Ți-am dat să bei, țigări, ce mai vrei?

Tânărul dădu să se repeadă la el însă celălalt îl opri.

- Blană, lasă-l, bă. Nu vrem necazuri. E și diriga... Pleacă, bre, tataie că nu avem ce să-ți dăm. Hai, du-te sănătos.

- Hai, bă să-l dezmoțim puțin!

- Stai Blană, liniștit.

Bărbatul rosti tremurat.

- Repede... nu e timp.

Câteva clipe totul parcă se opri în loc. Cei doi băieți îl priviră împietriți pe bărbatul care rostise cuvintele cu o voce stinsă. Părea foarte, foarte speriat. Cu siguranță, nu erau vorbele pe care le așteptau.

Nu e timp... ce timp?!

Tremura și părea că plânge deși picăturile puteau fi foarte bine și apa ce se prelingea din căciula sa penibilă. Ritmurile înfundate ale melodiilor băteau parcă în așteptarea

unei răfuieli teribile. Ceva însă îi înfiora pe cei doi, ceva din privirea aceea disperată.

Ușa restaurantului se deschise și un alt tânăr cu cămașa descheiată larg și părul ud de transpirație se ivi în prag. Avea privirea unui om care băuse mai mult decât trebuia. Se clătina vizibil și probabil din această cauză încă se ținea de clanță.

- Blană, l-ai văzut pe Gio? Îl caută diriga de o oră.

Ochii i se opriră apoi asupra bărbatului care continua să stea în mijlocul curții.

- Mamă, să moară mă-sa. Cine e ăsta, bă?

- Hăumles, ce să fie, nu vezi? Stă ca vita și se belește la noi. Nu bea, nu fumează... Cică nu e timp. Se grăbește, bulangiu'!

- Băi nene, ăsta lipsea! Zi, l-ai văzut pe Gio? Întrebă disperata aia de el pe toți.

Blană întârzie răspunsul dând impresia că își ia un răgaz pentru a evalua situația. Știa unde este, cum să nu știe. Mai exact știa că nu mai era acolo, la petrecere. Unde se dusesse, treaba lui. Îi șoptise înainte de a pleca că se duce în parc cu Alina și parcul era mare. Însă nu intenționa să-l deconspire. Niciun prieten bun nu ar face așa ceva cu toate că dacă ar fi știut de legătura dintre prăpăditul acela și cei doi „evadați”, mai mult ca sigur s-ar fi grăbit să o facă.

- Băi, p-aci n-a trecut. Pe bune! Trebuie să fie înăuntru pe undeva. Ce-i pe acolo... nu vezi pe nimeni de înghesuială.

- Nu e bă, nicăieri, ești prost? Diriga vrea să oprească bairamu' ca să ne numere. Nu-i aici, nu?

Bărbatul își vârî încet mâna în buzunar și toți ochii se ațintiră surprinși asupra sa. Scoase ceva și îndreptă mâna

tremurândă spre ei, ținând în palma deschisă o chestie strălucitoare.

- Ce mama dracu...

Blană se îndreptă spre el, luă obiectul misterios și încremeni.

- Ce e, mă? întrebă noul sosit.

Blană își întoarse privirea spre el și-i aruncă micul obiect.

- Inelul lui Gio... ce naiba...

Cel care era poreclit Blană se întoarse și îl pocni pe bărbat cu putere în stomac. Acesta gemu și se chirci de durere. Imediat, genunchiul tânărului îl izbi în față. Trupul slinos al bărbatului căzu pe asfalt ca un sac de cartofi iar băiatul se repezi asupra lui, aplicându-i o serie de lovituri puternice. Bărbatul urla disperat și încerca în zadar să se apere.

- Te omor, auzi? Nu e timp, da? De unde ai bă, împuțitule inelul?

După câteva clipe de șoc, ceilalți doi tineri se repeziră asupra lui Blană și-l imobilizară.

- Blană, stai, mă naibii.

- Îl omor, bă. Lăsați-mă-n pace, că-l omor. De unde ai, bă, jegule, inelul, spune dracului odată!

Rând pe rând curtea se umplu de tineri, băieți și fete care-l priveau pe bărbat zvârcolindu-se și urlând ca din gură de șarpe. Toți șopteau, răspândeau cu rapiditate vești care mai de care mai șocante și mai impresionante.

... l-a jefuit pe Gio...

... voia să-i vândă inelul să ia droguri...

Fata care înainte plecase scârbită, jura că-l văzuse ștergându-se la gura aia scârboasă cu papionul lui Gio. Era un

haos total în care frenezia cuprinse pe toată lumea. Se țipa, se înjura și mai ales se aplicau corecții. Trupul întins al bărbatului încasa lovitură după lovitură într-un carusel al nebuniei al cărui vârtej înghițise mințile tuturor.

În puterea nopții, acoperind țipetele isterice ale bărbatului bătut cu sete, vocea unei femei reduse totul la zero.

- CLASAAAA DOIȘPEEEEE BEEEEEEE!!!!!!

Într-o fracțiune de secundă se făcu o liniște stricată doar de muzica înfundată din restaurant și lamentările celui întins în curte. Încet acestea scăzură în intensitate, transformându-se într-un plâns înfundat. În jurul lui se formă un cerc din care toți îl fixau cu pupilele mărite. Adrenalina atinsese deja cote periculoase. Lângă corpul întins pe pavaaj, încă în brațele colegului său, Blană se mai zbătea în virtutea inerției, înjurând și amenințând.

Femeia care liniștise totul, doamna dirigintă, stătea în rochia subțire de seară privind îngrozită scena. Vocea o ajutase iar, deși era sigură că avea să și-o piardă poate, pentru câteva zile sau săptămâni. Nu avu însă încotro.

- Blănaru, să-mi spui în secunda asta ce se petrece aici.

Blană se eliberă din strânsoarea colegului și-și aranjă părul cu mâna.

- Jegul ăsta a furat inelul lui Gio!

Femeia simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

- Ce spui, acolo, Blănaru... Am văzut eu cum îl băteai.

Conștientiză în sinea ei că replica nu avea logică însă fusese prima care i se așezase pe buze.

- Păi nu... era să i-l cer în genunchi, rosti el repezindu-se iar spre trupul celui care plângea întins pe jos. De data asta nu mai fu atât de convins și fu prins la timp.

- Lasă-l, bă Victore, că-l omori.

Un tânăr îi aduse doamnei diriginte haina. Ea se lăsă îmbrăcată fără a realiza ce face. Ce spusese Blănaru?

Ștefănescu fusese jefuit... Dumnezeuule, unde e Alex...

Nu îndrăzneă să meargă cu întrebările mai departe.

- Uitați inelul, doamna.

Băiatul cu cămașa descheiată îi predă strălucitorul obiect și capul începu să-i vâjâie. Tensiunea îi turna plumb în picioare și simțea nevoia din ce în ce mai stringentă de a se așeza.

Nu mai am aer.

Se sprijini de marginea unei mese, căutând cu disperare puteri să-și păstreze cumpătul. Trebuia să fie tare. Nimic nu era pierdut, totul avea o rezolvare. Totul se va rezolva.

- Ci...

Încercase să vorbească însă gâtul îi fusese deja afectat de strigătul de acum câteva momente. Își dresc scurt glasul și continuă.

- Cine mai lipsește?

Începu să-i numere în timp ce fiecare se întorcea căutându-și colegii din priviri. În spate, doi sorbeau pe rând dintr-o sticlă de vin dar nu mai avea putere să zică nimic. Erau 30.

Doamne, nu se poate! Unu, doi, trei....

Simțea iar cum genunchii i se înmuiau.

Treizeci. Lipsesc trei.

O fată, probabil șefa clasei, raportă situația pe un ton oficial.

- Doamnă dirigintă, lipsesc trei. Ștefănescu, Savu și Alina Sima.

Diriginta, cu inima abia bătându-i, încercă să judece situația.

Totuși este o petrecere... suntem într-un parc... or fi prin zonă, cine știe de ce s-au hotărât să dea o fugă undeva.

Dar le-am interzis categoric să părăsească localul ăsta blestemat. Ștefănescu și Savu...

Cei doi erau departe de a fi prieteni. De fapt, Dan Savu avea un singur prieten, din câte știa ea. Pe Cătălin Necula dar băiatul părea la fel de uluit. Avea să-l interogheze mai târziu. Își notă în minte acest memento și continuă să judece situația.

Dan Savu era o persoană retrasă, un elev mediocru care trăia în lumea lui. Nu crea probleme, nu socializa prea mult însă avea ceva în jur. Un fel de aură, o densitate bizară și misterioasă. Simțise asta încă din clasa a IX-a, de când îl văzuse pentru prima dată. Era ceva de nedefinit. Te învăluia fără a ști cu certitudine ce este. Când erai în preajma lui îți dădea seama că este unic. Fără a fi arogant, el părea conștient de această diferență dintre el și ceilalți. Știa exact când și cât să studieze pentru a se păstra la un nivel satisfăcător cu toate că era convinsă că el, Dan Savu avea resursele necesare pentru a se ridica peste toți dacă asta ar fi dorit, cu atât mai mult cu cât mama sa era cadru didactic la o școală generală din București. Avea o constituție robustă, un băiat solid, un tânăr foarte bine construit, cu trăsături fine. Era un bărbat, deja. Un bărbat de care oricât de mult ai fi vrut să te apropii, nu puteai depăși zidul rece ce îl ridicase în jurul lui.

În antiteză era acest Alexandru George Ștefănescu, un tip excesiv de infatuat. În ierarhia clasei, din punctul de vedere al rezultatelor se afla la sfârșit. Nu-l preocupau absolut deloc materiile, nu învăța, nu lucra, nu-și dădea interesul în absolut

nicio direcție în ceea ce privește școala în general. Zilnic era cu părul plin de gel, pieptănat perfect, mereu mirosind a parfum scump și îmbrăcat după ultima modă. Pe scurt, un tip care făcea liceul numai pentru a face rost de o diplomă de bacalaureat. O diplomă pe care nu era sigură că o va folosi în cariera sa deoarece nu și-l putea imagina având un loc de muncă în care să fie nevoie de așa ceva. Era admirat de majoritatea fetelor însă genul care se purta grosolan, un stil golănesc cu care nu-și dorea decât să stârnească admirația celorlalți băieți. Își făcuse un cerc de prieteni care acționa ca un veritabil clan în liceu și nu numai. Ei erau responsabili de majoritatea faptelor reprobabile. Nu avea ce să caute împreună cu cei doi. Cu Dan era incompatibil total iar cu Alina...

Sima Alina era o fată frumoasă așa cum majoritatea fetelor sunt la această vârstă. Poate puțin mai frumoasă decât celelalte. Puțin mai mult, trebuia să recunoască. O fată cuminte, printre cele care învățau foarte bine, o fată care nu ieșea în evidență decât prin frumusețe și decență. Era singura elevă care trezea în ea o invidie fină, o răzvrătire împotriva anilor ce au trecut și au schimbat-o într-atât. Când o privea mai atent în clasă în timp ce rezolva cu grijă problemele lucrărilor de control își amintea de momentele în care ea era elevă, momentele în care avea 18 ani. Acum avea 45 și câteva probleme mari de rezolvat.

Bairam ți-a trebuit, bairam ai...

- Știe cineva unde sunt cei trei?

Întrebarea era perfect logică și fusese rostită pe un ton rece, menit să ascundă disperarea cu care aștepta un răspuns afirmativ. Nimeni nu răspunse.

Sigur, se trezi ea analizând situația în stilul Agathe Christie.

Dacă cineva știa ceva, ar fi spus până acum.

Cu toate astea, repetă întrebarea aseasonând intonația cu note fine de amenințare.

Ultima șansă! Dacă nu răspunzi acum și aflu că ai știut ceva, ești terminat!

Liniștea însă deveni mai apăsătoare. Privi în jurul ei ochii care o fixau nerăbdători în așteptarea unor decizii. Pe jos, amărățul acela se mai potolise. Stătea încovoiat, pe o parte, cu spatele la ea și cu brațele strânse în jurul capului, gemând încet. De câteva ori îi ajunsese la nări putoarea specifică. Ceva mai dezgustător nu simțise niciodată. Se apropie cu o grimasă de silă pe față și îl împinse ușor cu vârful pantofului în zona coapsei stângi. Acesta tresări și se întoarse brusc pe spate urlând disperat.

- Nuu...

- Hei, gata, potolește-te!

Bărbatul o privea speriat cu ochii plini de lacrimi.

Dumnezeule, ce pute!

Ea îi arătă inelul și întrebă pe un ton cât mai blând posibil.

- Ascultă... inelul ăsta... L-ai găsit?

El dădu energic din cap indicând un răspuns negativ.

- Atunci, de unde-l ai? L-ai luat de la un băiat?

De această dată, bărbatul ezită privind către Blană pentru ca apoi să aprobe cu mișcări ușoare ale capului.

- L-ai furat? De ce l-ai luat?

Nici o mișcare nici de negare, nici de aprobare.

- De ce nu vorbești? Nu poți? Ia, hai! Ridică-te-n picioare.

El privi iar în direcția lui Blană.

- Lasă că nu-ți mai face nimeni nimic, acum. Hai, sus! Bărbatul se ridică anevoie, lăsând o pată mare de apă pe locul în care fusese întins.

- De ce ești așa de ud?

După câteva clipe de ezitare, rosti timid cu un glas tremurat.

- Nu este timp.

Ea încercă să coopereze într-un fel, să-i dea încredere. Nu înțelegea ce e cu timpul însă nu avea de gând să-l repeadă.

- Nu este timp... Pentru ce nu este timp?

El tăcu din nou.

- Omule, n-auzi, vorbește cu mine, acum. Pentru ce nu e timp?

Tremura din ce în ce mai tare.

- La pod... repede... nu este timp.

Ea nu înțelesese absolut nimic dar treaba părea a fi serioasă. În general astfel de oameni delirează sub influența consumului anumitor substanțe. Era mereu tentată să ignore vorbele acestor persoane. Acum simțea însă că situația era cât se poate de gravă. Poate să fi fost sub influența absenței celor trei... poate gândea la cald.

Ăsta e ud leoarcă... vorbește de nu-știi-ce pod... Lipsesc trei copii... Ce Dumnezeu s-a petrecut?

- Blănaru, Voicu și Mocanu mergem până la podul ăla să vedem despre ce e vorba.

- Doamna, eu îl omor, rosti Blană pe un ton provocator.

Ea se întoarse spre el încercând să-l potolească.

- Blănaru, nu...

- Îl omor, dacă Alex a pățit ceva, eu îl omor.

Alex. Deci în mintea lui Blănaru, principala victimă a acestei scene era Ștefănescu. Doar Ștefănescu. Ceilalți doi erau nimic, niște resturi, ceva lipsit de valoare. Se îndreptă hotărâtă spre el și se opri la câțiva centimetri de fața băiatului furios. Îl fixă cu o privire fermă și rosti încet, cu maxilarele încleștate.

- Nu omori pe nimeni, Blănaru. Mergem acolo și vedem ce se petrece, ai înțeles?

Era o liniște apăsătoare și frigul parcă era din ce în ce mai pătrunzător.

- Și voi? Înăuntru, că dau de pământ cu voi. Vreți să vă ia salvarea, nu vedeți ce frig e? Să nu aud scandal că jar mâncați. Roxana, la ora 12 toată lumea este în cameră, s-a înțeles?

Fără prea multă tragere de inimă, intrară în local, vizibil afectați de cele petrecute.

